

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň Mgr. Jany Jurečkové a Mgr. Andrey Veselé ve věci

žalobkyně

MgA. K. N.

zastoupená advokátem Mgr. Ondřejem Lněničkou
se sídlem Újezd 409/19, Praha 1,

proti

žalovanému

Ministerstvo kultury,
se sídlem Maltézské náměstí 1, Praha 1,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí ministra kultury ze dne 18. 5. 2016, č. j. MK 33981/2016
OLP,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Žalovaný rozhodnutím ze dne 4. 12. 2015, č. j. MK-73832/2015OPP, zamítl žádost žalobkyně o povolení k obnově kulturních památek nebo jejich částí, které jsou díly výtvarných umění nebo uměleckořemeslnými pracemi, ve specializaci restaurování malířských uměleckých děl – nástěnné malby a figurálního sgrafita, neboť dospěl k závěru, že žalobkyně nesplnila zákonnou podmínku podle § 14a odst. 4 písm. b) zákona č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči (dále jako „zákon o státní památkové péči“ nebo jen „zákon“).
2. Žalobkyně podala proti rozhodnutí rozklad, o němž rozhodl ministr kultury napadeným rozhodnutím.

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

3. Žalobkyně v podané namítla nezákonnost napadeného rozhodnutí, který vyplývá ze tří formulovaných žalobních bodů:
 - a) porušení procesních práv, absence legality,
 - b) vada řízení o uznání odborné kvalifikace a bezúhonnosti,
 - c) porušení principu legitimního očekávání – nepředvídatelnost rozhodnutí.
4. Žalovaný s podanou žalobou nesouhlasil, namítl, že část žalobních námitek byla žalobkyní uplatněna již v rámci prvoinstančního řízení a následně v podaném rozkladu a na argumentaci v těchto rozhodnutích odkázal.
5. Žalovaný trval na tom, že napadené rozhodnutí i rozhodnutí jemu předcházející bylo vydáno v souladu se správním řádem, obě rozhodnutí respektují platnou právní úpravu, přičemž podstata věci spočívá v tom, že žalobkyně nesplnila zákonnou podmínku náležitosti žádosti a neprokázala své odborné schopnosti podle § 14a odst. 4 písm. b) zákona o státní památkové péči.

III.

Obsah správního spisu a posouzení žaloby

6. Z obsahu připojeného správního spisu se podává, že žalobkyně podala dne 15. 6. 2015 žádost o udělení povolení k restaurování kulturních památek. K žádosti připojila mimo jiné přehled svého dosavadního vzdělání, výpis z evidence rejstříku trestů a osvědčení č. j. ST-009/2015 o absolvování programu celoživotního vzdělávání vydané akademií výtvarných umění. Podle uvedeného osvědčení žalobkyně ukončila program celoživotního vzdělávání mimo rámec studijních programů podle § 60 zákona č. 111/1998 Sb., o

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

vysokých školách a o změně a doplnění dalších zákonů (dále jen „zákon o vysokých školách“) „*Ateliér restaurování výtvarných děl malířských*“.

7. Podle protokolu o seznámení s podklady rozhodnutí se žalobkyně v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu dne 16. 9. 2015 před vydáním rozhodnutí seznámila s jeho podklady a bylo jí umožněno navrhnout jejich doplnění, případně podanou žádost doplnit, což neučinila.
8. Součástí spisu je rovněž sdělení Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy, odboru vysokých škol ze dne 30. 6. 2015, které bylo žalovaným vyžádáno za účelem posouzení obdobné žádosti podané jinou osobou. V uvedeném sdělení ministerstvo školství vyslovilo názor, že absolvováním programu celoživotního vzdělávání neumožňuje aplikaci § 14a odst. 12 zákona o státní památkové péči.
9. Rozhodnutím ze dne 4. 12. 2015, č. j. MK-73832/2015OPP, žalovaný žádost žalobkyně zamítl. Jak se podává z odůvodnění rozhodnutí, vyšel ze zjištění, že žalobkyně v roce 1999 absolvovala Akademii výtvarných umění v Praze, studijní program Intermediální tvorba, studijní obor Monumentální tvorba. V roce 2015 absolvovala na téže škole program celoživotního vzdělávání v Ateliéru restaurování výtvarných děl malířských. Žalovaný konstatoval, že žalobkyně splňuje odbornou kvalifikaci podle § 14a odst. 4 písm. a) zákona o státní památkové péči.
10. Odborné schopnosti prokazovala žalobkyně předložením dokumentace, podle které již úspěšně a samostatně restaurovala věci, které nejsou kulturními památkami. Konkrétně se jednalo o restaurování nástěnné malby secco (pozn. soudu malba na suchou omítku) Anna Alžběta z Hradce, poč. 17. století, františkánský kostel Panny Marie a čtrnácti svatých pomocníků v Kadani, nástěnné malby secco svatý Lukáš, poč. 17. stol., františkánský kostel Panny Marie a čtrnácti svatých pomocníků v Kadani, a restaurování nástěnné malby secco sv. Augustina a sv. Řehoř kostel Stětí svatého Jana Křtitele v Libčevsi. Žalovaný ověřil, že všechny tři nástěnné malby jsou vedeny na seznamu kulturních památek a tedy žalobkyně předložila restaurátorské práce provedené výhradně na kulturních památkách.
11. S odkazem na sdělení Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy, odboru vysokých škol ze dne 30. 6. 2015, dospěl žalovaný k závěru, že na žalobkyni se nevztahuje výjimka podle § 14a odst. 12 zákona, jež by ji opravňovala předkládat pro posouzení jejích odborných schopností dokumentace restaurátorských prací provedených na kulturních památkách. Žalovaný podal výklad zákona č. 18/2004 Sb., o uznávání odborné kvalifikace a jiné způsobilosti státních příslušníků členských států Evropské unie a některých příslušníků jiných států a o změně některých zákonů (zákon o uznávání odborné kvalifikace), (dále jen „zákon č. 18/2004“) a uzavřel, že restaurátorské studium v rámci celoživotního vzdělávání je zájmovým kursem a do režimu výjimky § 14a odst. 12 zákona o státní památkové péči nespadá.
12. Žalovaný dospěl k závěru, že žalobkyně nesplnila podmínku stanovenou v § 14a odst. 4 písm. b) zákona, tedy neprokázala své odborné schopnosti.
13. Žalobkyně napadal rozhodnutí žalovaného rozkladem, v němž namítla vadu řízení, nezákonnost a nepřezkoumatelnost rozhodnutí.
14. Podaný rozklad ministr kultury zamítl napadeným rozhodnutím s tím, že účastníci programu celoživotního vzdělávání nejsou vysokoškolskými studenty, restaurátorské práce, které žalobkyně doložila k podané žádosti, nebyly prováděny v rámci řádného studia oboru restaurování na vysoké škole a žalobkyně jejich předložením nesplnila

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

zákonnou podmínku prokázání odborných schopností podle § 14a odst. 4 písm. b) zákona o státní památkové péči.

15. Městský soud v Praze na základě žaloby, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), přezkoumal napadená rozhodnutí, včetně řízení, která jejich vydání předcházela. Při přezkoumání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
16. § 14a zákona o státní památkové péči (ve znění účinném v době vydání napadeného rozhodnutí), zní:

Povolení k restaurování kulturní památky

(1) Restaurování kulturních památek nebo jejich částí, které jsou díly výtvarných umění nebo uměleckořemeslnými pracemi, může provádět fyzická osoba, která je plně svéprávná a bezúhonná, na základě povolení (dále jen "povolení k restaurování").

(2) Za bezúhonného se pro účely tohoto zákona nepovažuje ten, kdo byl pravomocně odsouzen pro trestný čin spáchaný v souvislosti s restaurováním, pokud se na něho nehledí, jako by nebyl odsouzen. Za účelem doložení bezúhonnosti fyzické osoby si ministerstvo kultury vyžádá podle zvláštního právního předpisu¹¹⁾ výpis z evidence Rejstříku trestů. Žádost o vydání výpisu z evidence Rejstříku trestů a výpis z evidence Rejstříku trestů se předávají v elektronické podobě, a to způsobem umožňujícím dálkový přístup. V případě, že fyzická osoba není státním občanem České republiky, doloží svou bezúhonnost výpisem z evidence Rejstříku trestů nebo obdobným dokladem vydaným příslušným orgánem státu původu této fyzické osoby; tyto doklady nesmí být starší 3 měsíců.

(3) Povolení k restaurování uděluje ministerstvo kultury fyzické osobě po předchozím prokázání jejích odborných předpokladů.

(4) Odborné předpoklady se prokazují splněním

a) odborné kvalifikace, kterou se rozumí dosažená kvalifikace a odborná praxe pro restaurování kulturních památek nebo jejich částí, které jsou díly výtvarných umění, jimiž je vysokoškolské vzdělání získané studiem v akreditovaném magisterském studijním programu v oblasti umění se zaměřením na restaurování nebo vysokoškolské vzdělání získané studiem v magisterském programu v příslušném uměleckém oboru doplněné osvědčením o absolvování restaurátorského studia v rámci celoživotního vzdělávání, nebo vysokoškolské vzdělání získané studiem v akreditovaném bakalářském studijním programu v oblasti umění se zaměřením na restaurování a 2 roky odborné praxe, a pro restaurování kulturních památek nebo jejich částí, které jsou uměleckořemeslnými pracemi, vyšší odborné nebo úplné střední odborné vzdělání v oboru restaurování nebo vyšší odborné nebo úplné střední odborné vzdělání v příslušném oboru a 5 let odborné praxe; pro specializace, pro něž středoškolské studium nebylo zřízeno, vyučení v příslušném oboru a 8 let praxe při restaurování věcí, které nejsou kulturními památkami, a

b) odborných schopností, které jsou souhrnem znalostí a dovedností, zaručujících zachování hmotné podstaty kulturních památek nebo jejich částí, které jsou díly výtvarných umění nebo uměleckořemeslnými pracemi při respektování jejich autenticity; prokazují se předložením dokumentace, ze které vyplývá, že fyzická osoba žádající o udělení povolení k restaurování již úspěšně a samostatně restaurovala věci, které nejsou kulturními památkami.

(5) Povolení k restaurování je udělováno na základě písemné žádosti, která musí obsahovat vymezení požadované restaurátorské specializace podle přílohy č. 1 k tomuto zákonu. K žádosti se přikládají

- a) vyplněný evidenční dotazník, jehož vzor je uveden v příloze č. 2 k tomuto zákonu,
- b) ověřené kopie dokladů o dosažené kvalifikaci a odborné praxi podle odstavce 4 písm. a), nejde-li o fyzickou osobu, na kterou se vztahuje postup při uznávání odborné kvalifikace a jiné způsobilosti podle zákona o uznávání odborné kvalifikace (dále jen „uchazeč“),
- c) dokumentace nejméně 3 restaurátorských prací na věcech, které nejsou kulturními památkami, z nichž nejméně 1 nesmí být starší 2 let, provedených v restaurátorské specializaci, v níž se žádá o udělení povolení k restaurování.

(6) Dokumentace podle odstavce 4 písm. b) musí obsahovat komplexní vyhodnocení příslušných průzkumů a výzkumů, fotodokumentaci stavu díla před započatím restaurátorské práce, v průběhu jednotlivých etap, a po ukončení práce, popis použitých technických a technologických postupů a materiálů, rozbor a vyhodnocení případných nových zjištění o díle a pokyny pro jeho další ochranný režim.

(7) V rozhodnutí o udělení povolení k restaurování ministerstvo kultury stanoví specializaci restaurátorské činnosti podle přílohy č. 1 k tomuto zákonu a další podmínky pro její výkon.

(8) Ministerstvo kultury vede Seznam osob s povolením k restaurování (dále jen "seznam osob"), do něhož se zapisuje

- a) jméno, popřípadě jména, příjmení, datum narození, rodné číslo, bylo-li přiděleno, státní občanství, trvalý pobyt, popřípadě přechodný pobyt či bydliště, a identifikační číslo osoby; identifikační číslo osoby poskytne správce základního registru osob,
- b) specializace restaurátorské činnosti,
- c) změny uvedených údajů,
- d) zrušení povolení k restaurování nebo pozastavení výkonu práv spojených s povolením k restaurování.

Do seznamu osob může nahlížet každý, kdo osvědčí právní zájem. Ochrana osobních údajů, které se zapisují do seznamu osob, se řídí zvláštním právním předpisem.

(9) Držitel povolení k restaurování je povinen oznámit změnu údajů podle odstavce 8 písm. a) neprodleně ministerstvu kultury a zároveň je tuto skutečnost povinen doložit do 30 dnů od vzniku těchto změn.

(10) Ministerstvo kultury zruší povolení k restaurování, jestliže držitel povolení k restaurování

- a) byl omezen ve svéprávnosti,
- b) přestal splňovat podmínku bezúhonnosti,
- c) hrubým způsobem nebo méně závažným způsobem, ale opakovaně prokazatelně poškodil při restaurování kulturní památku nebo její část, která je dílem výtvarných umění nebo uměleckořemeslnými pracemi,
- d) uvedl v žádosti podle odstavce 5 nepravdivé údaje,
- e) požádal o zrušení povolení k restaurování.

(11) Ministerstvo kultury může rozhodnout o pozastavení restaurátorské činnosti prováděné na základě povolení k restaurování, jestliže proti jeho držiteli

a) bylo zahájeno trestní řízení, v jehož důsledku může přestat splňovat podmínku bezúhonnosti,

b) bylo zahájeno řízení o omezení svéprávnosti,

a to až do nabytí právní moci rozhodnutí, kterým toto řízení končí.

(12) Ustanovení odstavce 1 se nevztahuje na fyzické osoby, které vykonávají restaurátorskou činnost jako součást svého řádného studia v oboru restaurování na vysoké škole nebo na vyšší odborné škole zařazené v síti škol, předškolních zařízení a školských zařízení pod dohledem pedagoga, který je držitelem povolení k restaurování.

(13) Uchazeči ministerstvo kultury udělí za podmínek podle odstavců 1 a 3 povolení k restaurování, pokud je mu uznána odborná kvalifikace a bezúhonnost.

(14) V případě řízení o udělení povolení k restaurování uchazeči se vede společné řízení o udělení povolení k restaurování a o uznání odborné kvalifikace a bezúhonnosti.

(pozn. zvýrazněno soudem)

17. V žalobní námitce ad a) žalobkyně namítla, že v rozkladovém řízení jí nebylo umožněno seznámit se s podklady pro rozhodnutí a navrhnou další důkazy v rozporu s § 152 odst. 4 a § 93 odst. 1 správního řádu.
18. Jak vyplývá ze soudem konstatovaného obsahu správního spisu, žalovaný v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu umožnil žalobkyni seznámit se s podklady pro vydání prvostupňového rozhodnutí, svého práva žalobkyně využila a rovněž jí bylo umožněno navrhnout doplnění dokazování, což neučinila.
19. V rozkladovém řízení pak ministr žádné nové podklady neopatřoval, a proto nebyl dán důvod, aby ministr před vydáním napadeného rozhodnutí žalobkyni vyzval dle § 36 odst. 3 správního řádu. To vyplývá z § 90 odst. 1 písm. c) část věty za středníkem správního řádu, podle kterého se *podle § 36 odst. 3 postupuje, pouze pokud jde o podklady rozhodnutí nově pořízené odvolacím správním orgánem*, přičemž podle § 152 odst. 5 správního řádu platí, že *nevylučuje-li to povaha věci, platí pro řízení o rozkladu ustanovení o odvolání*.
20. V žalobní námitce ad b) žalobkyně namítla, že podle § 14a odst. 13 zákona o státní památkové péči se povolení k restaurování udělí uchazeči, pokud je mu uznána odborná kvalifikace a bezúhonnost, přičemž podle § 14a odst. 14 téhož zákona se vede společné řízení o udělení povolení a uznání odborné kvalifikace a bezúhonnosti. Předmětem výrokové části rozhodnutí proto musí být rozhodnutí o tom, zda je žadatel bezúhonný, jeho odborná kvalifikace se uznává a povolení k restaurování se mu udílí.
21. Žalobkyně má za to, že v jejím případě byla shledána bezúhonnost i odborná kvalifikace, ale povolení k restaurování jí uděleno nebylo, pokud by však žalovaný respektoval uvedená zákonná ustanovení, rozkladu by nepochybně vyhověl.
22. Druhá žalobní námitka cílí jednak proti formálním náležitostem prvostupňového rozhodnutí, jednak proti věcné správnosti rozhodnutí obou stupňů.
23. Co se týče náležitosti výroku rozhodnutí, je třeba vyjít z toho, že rozhodnutí je vydáno na základě podané žádosti a svým výrokem musí na obsah žádosti navazovat.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

24. Podle § 68 odst. 1 a 2 správního řádu (ve znění účinném v době vydání napadeného rozhodnutí), rozhodnutí obsahuje výrokovou část, odůvodnění a poučení účastníků.

Ve výrokové části se uvede řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, a označení účastníků podle § 27 odst. 1. Účastníci, kteří jsou fyzickými osobami, se označují údaji umožňujícími jejich identifikaci (§ 18 odst. 2); účastníci, kteří jsou právnickými osobami, se označují názvem a sídlem. Ve výrokové části se uvede lhůta ke splnění ukládané povinnosti, popřípadě též jiné údaje potřebné k jejímu řádnému splnění a výrok o vyloučení odkladného účinku odvolání (§ 85 odst. 2). Výroková část rozhodnutí může obsahovat jeden nebo více výroků; výrok může obsahovat vedlejší ustanovení.

25. Požadavky žalobkyně na náležitosti výroku rozhodnutí nemají v zákoně oporu. Zkoumání splnění podmínek § 14 odst. 1 a 3 zákona je předmětem řízení o žádosti, v rámci kterého správní orgán zjišťuje a posuzuje, zda jsou zákonné podmínky splněny. Výsledkem jeho činnosti je vydání rozhodnutí, které v pozitivním případě spočívá v udělení povolení a stanovení specializace restaurátorské činnosti, v případě negativním obsahuje formulaci o zamítnutí žádosti, jak tomu bylo i v nyní projednávané věci.
26. Pokud jde o tvrzení žalobkyně, že v jejím případě byla uznána bezúhonnost i odborná kvalifikace, avšak přesto jí nebylo povolení uděleno, konstatuje městský soud předně, že žalobkyně zaměňuje pojem odborná kvalifikace a odborné předpoklady a podává nesprávný výklad zákonného ustanovení.
27. Odbornou kvalifikací se rozumí dosažené odborné vzdělání, které zákon stanoví jako jednu z podmínek pro udělení povolení. Žalobkyně absolvovala Akademii výtvarných umění v Praze, studijní program Intermediální tvorba, studijní obor Monumentální tvorba a program celoživotního vzdělávání v Ateliéru restaurování výtvarných děl malířských. Není pochyb o tom, že podmínku odborné kvalifikace splnila a žalovaný také konstatoval, že žalobkyně odbornou kvalifikaci podle § 14a odst. 4 písm. a) zákona o státní památkové péči splňuje. (viz rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 12. 2015, č. j. MK-73832/2015OPP, str. 2 odst. 3).
28. Splnění odborných předpokladů znamená, že žadatel, splňuje podmínku dosažené odborné kvalifikace a zároveň disponuje odbornými schopnostmi. To vyplývá ze znění § 14a odst. 4 zákona a použití spojovací spojky „a“ mezi odstavci a) a b).
29. Žadatel prokazuje své odborné schopnosti tím, že předloží dokumentaci o tom, že již úspěšně a samostatně restauroval věci, které nejsou kulturními památkami. Takto formulovaný zákonný požadavek logicky vyplývá ze smyslu samotné zákonné úpravy, jak je definována v § 1 odst. 2 zákona o státní památkové péči.
30. Není přípustné, aby kulturní památku restaurovala osoba, která k tomu není oprávněna, proto žadatel o povolení k restaurování kulturní památky, ani nemůže své faktické odborné schopnosti či dovednosti prokázat jinak, než že předloží svou práci, tedy doloží, že již nějakou věc restauroval. Nemůže však jít o kulturní památku (neboť k takovému restaurování nedisponuje nutným povolením), ale o jinou věc. Právě tato podmínka však ze strany žalobkyně splněna nebyla.
31. Ze správního spisu se podává a mezi účastníky ani nebylo sporu o tom, že žalobkyně předložila restaurátorské práce, které prováděla na kulturních památkách. Žalovaný nemohl postupovat jinak, než žádost zamítnout.

32. Ve třetí žalobní námitce ad c) se žalobkyně dovolává legitimního očekávání. V podané žalobě odkázala na tu část napadeného rozhodnutí, která se týká § 14a odst. 12 zákona. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvádí, že v případě studentů oboru restaurování na vysoké škole se uplatňuje výjimka podle uvedeného zákonného ustanovení a těmto studentům se umožňuje předkládat práce provedené na kulturních památkách.
33. Žalobkyně nesouhlasí s postupem žalovaného, který výjimku někdy udělí a jindy – jako v jejím případě, nikoli, a konstatuje, že aplikace takové výjimky by vždy byla v rozporu se zákonem, neboť § 14a) odst. 12 nemá vztah k řízení o udělení povolení.
34. Argumentace žalobkyně je nepochybně správná. § 14a) odst. 12 se odvolává na odst. 1 tohoto ustanovení. Nejedná se o zákonnou výjimku, ale zvláštní (speciální) úpravu umožňující fyzické osobě – studentovi oboru restaurování, vykonávat restaurátorské práce pod dohledem k tomu oprávněného pedagoga na kulturních památkách i bez povolení k restaurování. Nepochybně se jedná o úpravu umožňující praktický nácvik odborných dovedností u studentů, kteří se po ukončení vzdělání hodlají stát restaurátory.
35. Z tohoto hlediska je nadbytečný výklad, který k § 14a) odst. 12 v napadeném rozhodnutí zaujal žalovaný, stejně jako argumentace obsažená v rozhodnutí prvoinstančním o povaze celoživotního vzdělávání.
36. Tato skutečnost však nečiní napadené rozhodnutí vadným.
37. Žalobkyni bylo známo, jaké podmínky musí splnit, aby její žádosti bylo vyhověno, jak Městský soud v Praze shora konstatoval, tyto podmínky vyplývají explicitně ze znění § 14a) odst. 3 a 4 zákona o státní památkové péči. Žalobkyně již v době podání žádosti, k níž předkládala dokumentaci provedených restaurátorských prací, věděla, že tyto práce prováděla na kulturních památkách a tedy nesplňuje podmínku výslovně stanovenou v § 14a) odst. 4 písm. b) zákona. Zamítavé rozhodnutí nemohlo být z tohoto důvodu pro žalobkyni překvapivé.
38. V řízení před správními orgány vzniká navrhovateli v řízení o podané žádosti legitimní očekávání, že splní-li zákonem požadované podmínky, a v řízení bude postupovat v souladu se zákonnou úpravou, bude o jeho žádosti pozitivně rozhodnuto. K otázce principu legitimního očekávání srov. např. náleží Ústavního soudu ze dne 19. 3. 2009, sp. zn. III. ÚS 2822/07, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 3. 2010, č. j. 1 Afs 50/2009 – 233, jelikož její žádost zákonné náležitosti nesplňovala, nemůže se žalobkyně dovolávat legitimního očekávání.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

39. Městský soud v Praze neshledal podanou žalobu důvodnou a proto ji v souladu s § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
40. O nákladech řízení rozhodl Městský soud podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Ve věci úspěšnému žalovanému náleží právo na náhradu nákladů řízení. Protože však žalovanému nad rámec jeho úřední činnosti náklady nevznikly, soud jejich náhradu žádnému z účastníků nepřiznal.

Poučení:

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 27. května 2020

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu